

L'OBRA

SETMANARI D'ESQUERRA REPUBLICANA
PORTANTVEU DEL PLA DEL LLOBREGAT

Redacció i Administració
Domicili provisional: Romanins, 65

Hospitalet, Coll-Blanc, 6 de Agost de 1931

ANY I - Núm. 2
Preu: 15 cènt.

EDITORIAL

La jornada del diumenge

Catalunya ha votat el darrer diumenge, i com ja sabíem per endavant ha dit la seva voluntat, un sí! unànim i triomfador.

Tot lo que pugui dir-se regatejant valor al nostre plesbicit nacional, no te valor. Es massa contundent, diríem massa viril, l'acte realitzat pel poble de Catalunya el darrer diumenge.

Es inevitable que'n terres de Espanya hi hagi gent que practiquin el sabotatge sistemàtic a totes les coses catalanes.

Però a Catalunya, també aquestes són hores de dir veritats, també en tenim, que tant enamorats es diuen de Catalunya, diuen ells, que la seva visual resulta mesquina, pobre. La seva pretesa passió per Catalunya, els priva de sentir amb virilitat els problemes angoixants de l'hora que passa, d'aquells problemes que són la qüestió social, els dels pobles d'Ibèria, que són qüestions lligades amb la República federal d'Espanya, amb la qual Catalunya té el deure de conviure, amb la que ha de conviure.

La missió històrica de Catalunya, la missió que nosaltres

somniem per Catalunya, i que els catalans debem fer sigui la que aconsegueixi, que es missió forjada d'ambició i de glòria, però de glòries i d'ambició producte d'una justícia social plena, i de llibertat individual, missió diem, que Catalunya ha de complir junt amb els seus germans d'Ibèria. Missió, doncs, que sols és pot realitzar-se en una comunió de repúbliques ibèriques...

Incomprensió enllà de l'Ebre per part de certs elements...

Nosaltres, sabem que malgrat els sabotejadors de la voluntat catalana, i n'hi ha en els que han dit sí!, i en els que ara posen obstacles, l'Estatut serà aprovat pel Parlament.

Contra la voluntat de Catalunya no pot governar-se.

A Espanya, saben, han de sapiguer, que fer l'Espanya gran, és sols possible acceptant la seva articulació es realitzi com Catalunya demana.

Que això vingui aviat és lo que hem d'exigir, perquè a la porta tenim els problemes que la revolució planteja, la Revolució mateixa, que demana ésser atesa...

Del moment

Els desacreditats diaris "A. B. C." i "El Debate", en el número del darrer dijous, dediquen unes significatives ratlles a la situació política i social de Catalunya.

Els dos esmentats portant-veus monàrquics, diuen: que la C. N. T. domina per complet a En Francesc Macià, i com el venerable Macià, segons els dits diaris, "és amo i senyor dels catalans, així és de vides i hisendes, cal que els espanyols es fixin en el perill que representa per la "integritat nacional" i per la prosperitat de Catalunya estigui al servei de la C. N. T.

Això és lo que diuen els diaris monàrquics. Lo que realment volen dir, és, què els diputats vagin molt en compte en aprovar l'Estatut, pel perill que aquest representa per Espanya si és aprovat. Insisteixen, encara, que cal què Catalunya estigui ben lligada i vigilada pel govern central, sinó en un moment dat, pot revoltar-se i portar la ruina al país.

Nosaltres els catalans i els que sense ser-ho conviuen amb nosaltres, protestàrem enèrgicament de les baixes afirmacions dels infortunats periòdics madrilenys, però tractant-se dels

luca de tena i companyia, no més en pot fer cas l'Unamuno, "El Matí" i tres o quatre més, que no es refan encara de la gloriosa jornada del 12 d'abril.

Si els atacs i els insults dels esmentats rotatius, fossin dirigits a l'Esquerra Catalana i fins, a tots els catalans, no m'hauria pres la molèstia d'escriure aquestes ratlles, però que barrejin el nom gloriós de'n Francesc Macià amb una baixa manobra política, no ho podem acceptar i cal protestar-ne enèrgicament, tot fent un lleuger comentari de lo que per fortuna representa en Macià per Catalunya i pels catalans.

Segons els creients (no els mercenaris) sols hi ha un Deu.

Segons l'història, d'homes amb les condicions morals d'en Macià n'hi ha pocs.

D'acort amb l'història, en l'hora present, a Catalunya hi ha un home, Macià.

Home respectable, de conducta intatxable; d'una energia preciosa i d'una bondat mai esgotada.

Per això aquesta aureola de prestigi i de veneració que el rodeja, que fa, allí on es planteja un conflicte, és suficient la seva intervenció perquè sigui solucio-

Em crec en el deure d'exposar d'una manera ben clara als treballadors de la nostra terra el meu pensament respecte l'actual orientació de la C. N. T. No és que consideri que les meves paraules poden tenir cap eficàcia, però em tindria per desertor del compliment del meu deure si elegit diputat a les Constituents per la ciutat de Barcelona, amb gairebé cent mil vots, escamotegés la meua opinió respecte un dels més vius problemes que avui estan plantejats al país, tement perdre una confiança i una popularitat tan immerescudes com pregonament agraïdes.

La C. N. T. passa una profunda crisi d'homes dirigents i d'orientació eficient enmig de les noves circumstàncies polítiques creades amb el canvi de règim del 14 d'abril.

Des del punt de vista econòmic, la tàctica que segueix la C. N. T. és contrària als interessos de la República, de Catalunya i als dels propis treballadors. No més em fixaré en dos aspectes essencials del problema, suficients, però, per demostrar la meua afirmació.

Qualsevol sistema econòmic, principalment el capitalista, està basat en els dos factors: confiança i estabilitat. Aquests dos factors en el nostre país, passen una forta crisi, tant per les derivacions naturals d'un canvi de règim, com per la situació de la moneda, i, també, per la repercussió de la crisi econòmica general del món. En una situació així, és notoriament equivocada la tàctica sindical que consisteix no solament en no fixar un termini llarg de durada de les demandes obreres, sinó, i això és més greu, a gallejar d'una constant reiteració de demandes progressives sense cap termini determinat. Aquesta tàctica augmenta la desconfiança i la inestabilitat, degu-

nat amb satisfacció de amdues parts. Per aquest prestigi merescut de que gaudeix, ha pogut sol·licitar un xic de paciència i de seny als obrers i patrons, fent-ho amb tò cordial, i no amb gest despòtic i dictatorial, com faria un home que fos "amo" dels catalans, segons diuen els famosos monàrquics.

La massa obrera tota de Catalunya, i amb ella la Confederació, estima i respecta a En Macià precisament per aquesta bondat i aquest esperit de justícia que d'ell irradia.

La C. N. T. al fer-ho donà prova del esperit de justícia que la

domina, prova també que l'actitud de revolta en ella, quan existeix, és perquè és imprescindible, ja que sab compendre i respecta l'obra pacificadora i l'ensems prometedora del President Macià.

Si el ministre de la Governació i tots els Governadors civils, empressin per governar els procediments d'en Macià, evitarien molts conflictes, i no tindriem necessitat dels medis de força per resoldre conflictes que amb bona voluntat mantés vegades s'evitarien, i sobretot, això és cert, les conseqüències tràgiques que a vegades es produeixen, portant la

crisi econòmica. Per altra banda, orientar la lluita sindical a l'augment del cost de producció en moments de crisi econòmica o sigui en moments de sobreproducció i de baixa de les vendes, és voler que la crisi augmenti, que encara es vengui menys y, per tant, que vagin tancant-se fàbriques i s'acreci el nombre dels sense feina. En l'ordre polític, la tàctica és igualment desencertada, perquè l'actuar d'una manera sistemàtica produint conflictes socials més o menys greus en els primers moments d'un canvi de règim, és augmentar les dificultats amb què aquest lluita pel sol fet de la seva novetat, i com herència del vell règim, caigut principalment, per la ruina econòmica a què anava portant el país. Avui dia la majoria de conflictes socials, en l'aspecte polític, tenen una significació francament revolucionària, millor dit, contrarevolucionària, perquè la C. N. T. no pot actuar en forma revolucionària pensant que, cas que la revolució triomfi, ja s'encarregaran del Poder els republicans. Aquests ja governen, i una tàctica revolucionària només pot estar justificada per la decisió de prendre el Poder, precisament l'única decisió que no té ni ha tingut mai la C. N. T., donat el seu llevat anarquista.

Per això tota la lírica revolucionària actual d'alguns elements de la C. N. T., que arriben a l'extrem de creure que un agreujament de la crisi econòmica, amb les seves naturals conseqüències d'augment dels sense feina i de la fam entre els treballadors produiria les condicions necessàries per una revolució social anarquista, és tan infeliç que l'únic que provocarà serà o bé una reacció feixista que els reprimirà vio-

Justícia social, veritat,
pero ningú al marge de
la Llei.

lentament, o bé la presa del Poder pels comunistes si arribessin a ésser prou i el suficientment disciplinats per a fer-ho, i aquests, una vegada en el Poder, encara els reprimirien més violentament. Exemple: Rússia.

Finalment, és absurda la tàctica consistent a prendre davant de la República, règim avalat per l'adhesió de la immensa majoria del país, la mateixa actitud de rebellió que es prenia contra la Monarquia, règim odiat per gairebé tots els ciutadans. Una tàctica així demostra una incapacitat total per adaptar-se a un medi nou, i això és greu perquè significa una gran incapacitat intel·lectual. I sense capacitat intel·ligent no hi ha hagut ni hi ha res que hagi triomfat en el món.

Es hora, encara, de canviar de tàctica. Però és urgent fer-ho. La C. N. T. passa per un dels moments més àlgids de la seva història. En la seva direcció anarquista, estem assistint a la liquidació total. En la seva concepció sindicalista pot salvar-se, si vivifica, democratitzant-los, els Sindicats; si entra decididament i amb cara descoberta pels camins de la plena legalitat; si procura contribuir, des de fora o des de dins, però amb plena consciència de la responsabilitat històrica que pesa damunt d'ella, en la construcció de la llei i de la societat noves; i, finalment, si aconsegueix deslliurar-se de la tutela de violència que exerceixen sobre d'ella, i que constitueix la màxima vergonya: que l'esperit de la dictadura i del matonisme, eliminats d'aquest país pel gest magnífic de civisme fet pel poble el 12 d'abril, hagi vingut a refugiar-se en els seus rengles, abans anomenats llibertaris.

J. LLUHI I VALLESCA
(De L'Opinió).

desgràcia i el desconsol a milers de llars.

Daniel Bona Vives.

AL NOSTRE PODER HA ARRIBAT UNA FULLA SERIE 2, NUM. 14, DE VERITAT I LLIBERTAT, QUE EN EL VINENT NUMERO COMENTAREM, DONCS LA PRETESA DEFENSA QUE FA, I TANT SEGLE 18, DE LES ORDRES RELIGIOSES, ENS OBLIGA AL COMENTARI ANUNCIAT.